

оумерши поимени, таж глаголет сице. овзсѣх иже
взнадежди възсрѣсенїа и жизни вѣчныа и въз тво-
емь пришещенїи оусѡпшихъ православныхъ отець и
братїи нашихъ помѣни челоувѣколюбче господи. и
такo изземлетъ част. И въземъ метлицѣ сзвиратѣ
взса аже въз свѣтѣмъ діакосѣ части подъ свѣтаго
аг'нѣца, тако лежати възсѣмь сзвзкоупно и неотзпа-
сти отъ нихъ ничтоже. діаконъ же въземъ кадилницѣ и
взложь оуміамъ взна' глаголетъ къ свѣщенникуу.
благослови владикѡ кадило, таже глаголетъ господоу
помолимса. іерей же глаголетъ молитва слѣ.

ИЗЪ ПРОЛОГЪТЪ ОТЪ ХІV ВѢКЪ.

Тоя прологъ, който са намира въ Троицосергиев-
ска Библиотека, подъ № 5, е важенъ въ много отно-
шения. Така напимѣрь, (подъ 14. Септемврия) нѣкой си
бжгаринъ преди смъртъта си разсказва на братията си
за първоначалното крщение на бжгарскїятъ народъ.
Тоя памѣтникъ, безъ никакво сжмѣние, е твѣрде старъ,
ако и да е претжрѣлъ голѣмо измѣнение подъ влия-
нието на руските преписваче. У насъ са намира вѣр-
но преписано копие, което, ако слѣдъ време добиеме
възможность, ще да напечатаме буквално.

И рече: Отче игоумене Петре! Язъ есмь отъ
тазѣка новопросвѣщенаго Болгарьскаго, иго же Богъ
просвѣти свѣтїмъ крщениемъ въз сила лѣта из-
краникомъ своимъ, Борїсомъ, иго же нарекоша въз
свѣтомъ крщеньи Михаилъ, иже силою Христовою и
знаменьемъ крстѣннымъ побѣди цѣпанзи и непоко-
ривзи родъ Болгарьскїи, и омрачензиа срѣца зло-
коузѣмъ дьболомъ дѣиствомъ, свѣтомъ благора-